

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 392

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

20 listopada 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 392/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 392/02

Sprawa C-85/15 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Feralpi Holding SpA/Komisja Europejska [Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoscy producenci prętów zbrojeniowych do betonu — Ustalanie cen, a także ograniczanie lub kontrolowanie produkcji i sprzedaży — Naruszenie art. 65 EWWiS — Stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji przez Sąd Unii Europejskiej — Decyzja ponownie przyjęta na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Brak wydania nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów — Brak przesłuchania ustnego w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji — Terminy, które upłynęły w postępowaniu przed Sądem] 2

2017/C 392/03

Sprawy połączone C-86/15 P i C-87/15 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Ferriera Valsabbia SpA (C-86/15 P), Valsabbia Investimenti SpA (C-86/15 P), Alfa Acciai SpA (C-87/15 P)/Komisja Europejska [Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoscy producenci prętów zbrojeniowych do betonu — Ustalanie cen, a także ograniczanie lub kontrolowanie produkcji i sprzedaży — Naruszenie art. 65 EWWiS — Stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji przez Sąd Unii Europejskiej — Decyzja ponownie przyjęta na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Brak wydania nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów — Brak przesłuchania ustnego w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji — Terminy, które upłynęły w postępowaniu przed Sądem] 3

PL

2017/C 392/04	Sprawa C-88/15 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Ferriere Nord SpA/Komisja Europejska [Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoscy producenci prętów zbrojeniowych do betonu — Ustalanie cen, a także ograniczanie lub kontrolowanie produkcji i sprzedaży — Naruszenie art. 65 EWWiS — Stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji przez Sąd Unii Europejskiej — Decyzja ponownie przyjęta na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Brak wydania nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów — Brak przesłuchania ustnego w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji]	3
2017/C 392/05	Sprawa C-89/15 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Riva Fire SpA, w stanie likwidacji/Komisja Europejska [Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoscy producenci prętów zbrojeniowych do betonu — Ustalanie cen, a także ograniczanie lub kontrolowanie produkcji i sprzedaży — Naruszenie art. 65 EWWiS — Stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji przez Sąd Unii Europejskiej — Decyzja ponownie przyjęta na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Brak wydania nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów — Brak przesłuchania ustnego w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji — Terminy, które upłynęły w postępowaniu przed Sądem]	4
2017/C 392/06	Sprawa C-326/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – „DNB Banka” AS/Valsts ieņēmumu dienests (Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. f) — Zwolnienia niektórych rodzajów działalności w interesie publicznym — Zwolnienie usług świadczonych przez niezależne grupy osób na rzecz ich członków — Zastosowanie w sektorze usług finansowych)	5
2017/C 392/07	Sprawy połączone C-361/15 P i C-405/15 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Easy Sanitary Solutions BV/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO), Group Nivelles NV [Odwołanie — Własność intelektualna — Wzory wspólnotowe — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Artykuł 5 — Nowość — Artykuł 6 — Charakter indywidualny — Artykuł 7 — Publiczne udostępnienie — Artykuł 63 — Kompetencje Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO) w zakresie postępowania dowodowego — Ciężar dowodu spoczywający na wnoszącym o unieważnienie prawa do wzoru — Wymogi dotyczące przedstawienia wcześniejszego wzoru — Wzór przedstawiający odpływ liniowy prysznica — Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru przez izbę odwoławczą]	5
2017/C 392/08	Sprawa C-605/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Minister Finansów/Aviva Towarzystwo Ubezpieczeń na Życie S.A. w Warszawie [Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. f) — Zwolnienia dotyczące określonych czynności wykonywanych w interesie publicznym — Zwolnienie usług świadczonych przez niezależne grupy osób swoim członkom — Zastosowanie w zakresie ubezpieczeń]	6
2017/C 392/09	Sprawa C-616/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. f) — Zwolnienie świadczenia usług przez niezależne grupy osób na rzecz ich członków — Ograniczenie do niezależnych grup, których członkowie wykonują ograniczoną liczbę zawodów]	7
2017/C 392/10	Sprawa C-125/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Prim'Awla tal-Qorti Ċivili – Malta) – Malta Dental Technologists Association; John Salomone Reynaud/Superintendent tas-Sahha Pubblika; Kunsill tal-Professjonijiet Kumplimentari għall-Medicina (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2005/36/WE — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Technicy dentyści — Warunki wykonywania zawodu w przyjmującym państwie członkowskim — Wymóg wykonywania zawodu pod nadzorem lekarza denty — Zastosowanie tego wymogu do klinicznych techników dentyści wykonujących swój zawód w państwie członkowskim pochodzenia — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Ograniczenie — Uzasadnienie — Cel interesu ogólnego w postaci zapewnienia ochrony zdrowia publicznego — Proporcjonalność)	7

2017/C 392/11	Sprawa C-149/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia – Polska) – Halina Socha, Dorota Olejnik, Anna Skomra/Szpital Specjalistyczny im. A. Falkiewicza we Wrocławiu (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zwolnienia grupowe — Dyrektywa 98/59/WE — Artykuł 1 ust. 1 — Pojęcie „zwolnień” — Zrównanie ze zwolnieniami „przypadków zakończenia umowy o pracę, które nastąpiły z inicjatywy pracodawcy” — Jednostronna zmiana przez pracodawcę warunków pracy i płacy)	8
2017/C 392/12	Sprawa C-171/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad – Bułgaria) – Trayan Beshkov/Sofiyska rayonna prokuratura (Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Decyzja ramowa 2008/675/WSiSW — Zakres zastosowania — Uwzględnienie w nowym postępowaniu karnym wyroku skazującego zapadłego uprzednio w innym państwie członkowskim do celów wymierzenia kary łącznej — Postępowanie krajowe w sprawie uprzedniego uznania tego wyroku — Zmiana zasad wykonania kary wymierzonej w tym innym państwie członkowskim)	9
2017/C 392/13	Sprawa C-429/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Łodzi – Polska) – Małgorzata Ciupa i in./II Szpital Miejski im. L. Rydygiera w Łodzi, obecnie Szpital Ginekologiczno-Położniczy im. Dr. L. Rydygiera Sp. z o.o. w Łodzi (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zwolnienia grupowe — Dyrektywa 98/59/WE — Artykuł 1 ust. 1 i art. 2 — Pojęcie „zwolnień” — Zrównanie zwolnienia z „zakończeniem umowy o pracę z inicjatywy pracodawcy” — Jednostronna zmiana przez pracodawcę warunków pracy i płacy — Ustalenie „zamiaru” dokonania zwolnień przez pracodawcę)	10
2017/C 392/14	Sprawa C-441/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – SMS group GmbH/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București [Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Ósma dyrektywa 79/1072/EWG — Dyrektywa 2006/112/WE — Podatnik mający siedzibę w innym państwie członkowskim — Zwrot VAT obciążającego przywiezione towary — Warunki — Obiektywne okoliczności potwierdzające zamiar wykorzystania przywiezionych towarów przez podatnika w ramach jego działalności gospodarczej — Poważne ryzyko niedojścia do skutku transakcji, która uzasadniała przywóz]	10
2017/C 392/15	Sprawa C-35/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajową Izbę Odwoławczą (Polska) w dniu 24 stycznia 2017 r. – Saferoad Grawil sp. z o.o., Saferoad Kabex sp. z o.o. przeciwko Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Poznaniu	11
2017/C 392/16	Sprawa C-463/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 1 czerwca 2017 r. w sprawie T-797/16, Ori Martin/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 25 lipca 2017 r. przez Ori Martin SA	12
2017/C 392/17	Sprawa C-485/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 10 sierpnia 2017 r. – Verbraucherzentrale Berlin eV/Unimatic Vertriebs GmbH.	13
2017/C 392/18	Sprawa C-501/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 18 sierpnia 2017 r. – Germanwings GmbH/Wolfgang Pauels	13
2017/C 392/19	Sprawa C-516/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 25 sierpnia 2017 r. – Spiegel Online GmbH/Volker Beck	14
2017/C 392/20	Sprawa C-517/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 28 sierpnia 2017 r. – Milkias Addis/Bundesrepublik Deutschland	15

2017/C 392/21	Sprawa C-518/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 28 sierpnia 2017 r. – Stefan Rudigier	16
2017/C 392/22	Sprawa C-569/17: Skarga wniesiona w dniu 27 września 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii	17
Sąd		
2017/C 392/23	Sprawa T-149/15: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2017 r. – Ben Ali/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji — Zamrożenie środków finansowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Podstawa prawna — Ponowne umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie oparte na nowym powodzie — Obowiązek uzasadnienia — Podstawa faktyczna — Prawo własności — Proporcjonalność)	19
2017/C 392/24	Sprawa T-175/15: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2017 r. – Mabrouk/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji — Środki przyjęte wobec osób odpowiedzialnych za sprzeniewierzenie środków publicznych oraz wobec osób i podmiotów z nimi powiązanych — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Niewystarczająca podstawa faktyczna — Oczywisty błąd w ocenie — Naruszenie prawa — Prawo własności — Zasada dobrej administracji — Rozpatrzenie sprawy w rozsądnym terminie — Domniemanie niewinności — Wniosek o dostosowanie skargi — Akt potwierdzający — Niedopuszczalność)	20
2017/C 392/25	Sprawa T-126/16: Wyrok Sądu z dnia 4 października 2017 r. – 1. FC Köln/EUIPO (SPÜRBAR ANDERS.) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SPÜRBAR ANDERS. — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001]	21
2017/C 392/26	Sprawa T-139/16: Wyrok Sądu z dnia 6 października 2017 r. – SDSR/EUIPO – Berghaus (BERG OUTDOOR) [{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy BERG OUTDOOR — Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe BERGHAUS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	21
2017/C 392/27	Sprawa T-143/16: Wyrok Sądu z dnia 4 października 2017 r. – Intesa Sanpaolo/EUIPO – Intesia Group Holding (INTESA) Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy INTESA — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia UE 2017/1001] — Brak rzeczywistego używania znaku towarowego	22
2017/C 392/28	Sprawa T-176/16: Wyrok Sądu z dnia 6 października 2017 r. – Kofola ČeskoSlovensko/EUIPO – Mionetto (UGO) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego UGO — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy il UGO! — Częściowe zrzeczenie się prawa do wcześniejszego znaku towarowego — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	23
2017/C 392/29	Sprawa T-336/16: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2017 r. – Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo/EUIPO – Gianni Versace (VERSACE 19.69 ABBIGLIAMENTO SPORTIVO) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego VERSACE 19.69 ABBIGLIAMENTO SPORTIVO — Wcześniejszy unijny znak towarowy VERSACE — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]	23

2017/C 392/30	Sprawa T-337/16: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2017 r. – Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo/EUIPO – Gianni Versace (VERSACCINO) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego VERSACCINO — Wcześniejszy unijny znak towarowy VERSACE — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]	24
2017/C 392/31	Sprawa T-36/17: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2017 r. – Forest Pharma/EUIPO – Ipsen Pharma (COLINEB) Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego COLINEB — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Colina — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą — Artykuł 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 95 ust. 1, rozporządzenia (UE) 2017/1001]	25
2017/C 392/32	Sprawa T-97/09: Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2017 r. – Niemcy/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — EFRR — Zmniejszenie pomocy finansowej — Nieprzestrzeganie terminu wydania decyzji — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Skarga oczywiście zasadna) . .	26
2017/C 392/33	Sprawa T-21/10: Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2017 r. – Niemcy/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — EFRR — Zmniejszenie pomocy finansowej — Nieprzestrzeganie terminu wydania decyzji — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Skarga oczywiście zasadna) . .	27
2017/C 392/34	Sprawa T-104/10: Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2017 r. – Niemcy/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — EFRR — Zmniejszenie pomocy finansowej — Program Resider II — Nieprzestrzeganie terminu wydania decyzji — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Skarga oczywiście zasadna)	27
2017/C 392/35	Sprawa T-114/10: Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2017 r. – Niemcy/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — EFRR — Zmniejszenie pomocy finansowej — Program Interreg II/ C „Ochrona przeciwpowodziowa Ren-Moza” — Niedotrzymanie terminu wydania decyzji — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Skarga oczywiście zasadna)	28
2017/C 392/36	Sprawa T-542/15: Postanowienie Sądu z dnia 25 września 2017 r. – Węgry/Komisja (EFRR — Program operacyjny w zakresie transportu i regionalne programy operacyjne dotyczące Środkowych Węgier, Zachodniej Panonii, Południowej Wielkiej Niziny Węgierskiej, Środkowego Kraju Zadunajskiego, Północnych Węgier, Północnej Wielkiej Niziny Węgierskiej i Południowego Kraju Zadunajskiego — Decyzja o zawieszeniu płatności okresowych — Uchylenie zaskarżonego aktu — Umożnienie postępowania)	29
2017/C 392/37	Sprawa T-297/16 P: Postanowienie Sądu z dnia 26 września 2017 r. – Gyarmathy/EMCDDA (Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Personel EMCDDA — Nieprzedłużenie umowy o pracę — Rozwiązanie umowy — Mobbing — Wniosek o udzielenie wsparcia — Dochodzenie administracyjne — Bezstronność dochodzenia)	29
2017/C 392/38	Sprawa T-402/16: Wyrok Sądu z dnia 20 września 2017 r. – Berliner Stadtwerke/EUIPO (berlinGas) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego berlinGas — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	30
2017/C 392/39	Sprawa T-719/16: Wyrok Sądu z dnia 20 września 2017 r. – Berliner Stadtwerke/EUIPO (berlinWärme) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego berlinWärme — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	31
2017/C 392/40	Sprawa T-40/17: Postanowienie Sądu z dnia 20 września 2017 r. – Habermas/EUIPO Here Global (h) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umożnienie postępowania)	31

2017/C 392/41	Sprawa T-443/17 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 26 września 2017 r. – António Conde & Companhia/Komisja (Środek tymczasowy — Statek rybacki — Organizacja Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)	32
2017/C 392/42	Sprawa T-570/17: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2017 r. – Algebris (UK) i in./Komisja	32
2017/C 392/43	Sprawa T-607/17: Skarga wniesiona w dniu 6 września 2017 r. – Volotea/Komisja	34
2017/C 392/44	Sprawa T-626/17: Skarga wniesiona w dniu 15 września 2017 r. – Słowenia/Komisja	35
2017/C 392/45	Sprawa T-645/17: Skarga wniesiona w dniu 21 września 2017 r. – Rodonita/Komisja i SRB	36
2017/C 392/46	Sprawa T-646/17: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2017 r. – Addition i in./SRB	37
2017/C 392/47	Sprawa T-647/17: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2017 r. – Serendipity i in./EUIPO – CKL Holdings (CHIARA FERRAGNI)	38
2017/C 392/48	Sprawa T-677/17: Skarga wniesiona w dniu 2 października 2017 r. – ClientEarth/Komisja	38
2017/C 392/49	Sprawa T-700/15: Postanowienie Sądu z dnia 18 września 2017 r. – Volfas Engelman/EUIPO – Rauch Fruchtsäfte (BRAVORO PINTA)	40
2017/C 392/50	Sprawa T-56/16: Postanowienie Sądu z dnia 19 września 2017 r. – Oil Pension Fund Investment Company/Rada	40
2017/C 392/51	Sprawa T-158/16: Postanowienie Sądu z dnia 19 września 2017 r. – Barnett i in./EKES	40
2017/C 392/52	Sprawa T-299/16: Postanowienie Sądu z dnia 26 września 2017 r. – Scheffler/EUIPO – Doc Generici (docfauna)	40
2017/C 392/53	Sprawa T-18/17: Postanowienie Sądu z dnia 22 września 2017 r. – Republika Czeska/Komisja	41

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 392/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 382 z 13.11.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 374 z 6.11.2017

Dz.U. C 369 z 30.10.2017

Dz.U. C 357 z 23.10.2017

Dz.U. C 347 z 16.10.2017

Dz.U. C 338 z 9.10.2017

Dz.U. C 330 z 2.10.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Feralpi Holding SpA/Komisja Europejska

(Sprawa C-85/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoscy producenci prętów zbrojeniowych do betonu — Ustalanie cen, a także ograniczanie lub kontrolowanie produkcji i sprzedaży — Naruszenie art. 65 EWWiS — Stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji przez Sąd Unii Europejskiej — Decyzja ponownie przyjęta na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Brak wydania nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów — Brak przesłuchania ustnego w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji — Terminy, które upłynęły w postępowaniu przed Sądem]

(2017/C 392/02)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Feralpi Holding SpA (przedstawiciele: G.M. Roberti i I. Perego, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari i P. Rossi, pełnomocnicy, wspierani przez M. Moretta, avvocato)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2014 r., Feralpi/Komisja (T-70/10, niepublikowany, EU:T:2014:1031) zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. dotyczącej naruszenia art. 65 EWWiS (COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe do betonu – ponowne przyjęcie), zmienionej decyzją Komisji C(2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy spółki Feralpi Holding SpA.
- 3) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez spółkę Feralpi Holding SpA zarówno w postępowaniu sądowym w pierwszej instancji, jak i w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 4.5.2015.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Ferriera Valsabbia SpA (C-86/15 P), Valsabbia Investimenti SpA (C-86/15 P), Alfa Acciai SpA (C-87/15 P)/Komisja Europejska

(Sprawy połączone C-86/15 P i C-87/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoscy producenci prętów zbrojeniowych do betonu — Ustalanie cen, a także ograniczanie lub kontrolowanie produkcji i sprzedaży — Naruszenie art. 65 EWWiS — Stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji przez Sąd Unii Europejskiej — Decyzja ponownie przyjęta na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Brak wydania nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów — Brak przesłuchania ustnego w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji — Terminy, które upłynęły w postępowaniu przed Sądem]

(2017/C 392/03)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ferriera Valsabbia SpA (C-86/15 P), Valsabbia Investimenti SpA (C-86/15 P), Alfa Acciai SpA, (C-87/15 P) (przedstawiciele: D.M. Fosselard, avocat, D. Slater, Solicitor, A. Duron, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari i P. Rossi, pełnomocnicy, wspierani przez P. Manziniego, avvocato)

Sentencja

- 1) Wyroki Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2014 r., Ferriera Valsabbia i Valsabbia Investimenti/Komisja (T-92/10, niepublikowany, EU:T:2014:1032) oraz z dnia 9 grudnia 2014 r., Alfa Acciai/Komisja (T-85/10, niepublikowany, EU:T:2014:1037) zostają uchylone.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. dotyczącej naruszenia art. 65 EWWiS (COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe do betonu – ponowne przyjęcie), zmienionej decyzją Komisji C(2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy spółek Ferriera Valsabbia SpA, Valsabbia Investimenti SpA i Alfa Acciai SpA.
- 3) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez spółki Ferriera Valsabbia SpA, Valsabbia Investimenti SpA, a także Alfa Acciai SpA zarówno w postępowaniu sądowym w pierwszej instancji, jak i w niniejszych postępowaniach odwoławczych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 4.5.2015.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Ferriere Nord SpA/Komisja Europejska

(Sprawa C-88/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoscy producenci prętów zbrojeniowych do betonu — Ustalanie cen, a także ograniczanie lub kontrolowanie produkcji i sprzedaży — Naruszenie art. 65 EWWiS — Stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji przez Sąd Unii Europejskiej — Decyzja ponownie przyjęta na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Brak wydania nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów — Brak przesłuchania ustnego w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji]

(2017/C 392/04)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ferriere Nord SpA (przedstawiciele: W. Viscardini i G. Donà, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari i P. Rossi, pełnomocnicy, wspierani przez M. Moretta, avvocato)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2014 r., *Ferriere Nord/Komisja* (T-90/10, niepublikowany, EU:T:2014:1035) zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. dotyczącej naruszenia art. 65 EWWiS (COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe do betonu – ponowne przyjęcie), zmienionej decyzją Komisji C(2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy *Ferriere Nord SpA*.
- 3) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez spółkę *Ferriere Nord SpA* zarówno w postępowaniu sądowym w pierwszej instancji, jak i w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 4.5.2015.

**Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Riva Fire SpA, w stanie likwidacji/
Komisja Europejska**

(Sprawa C-89/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoscy producenci prętów zbrojeniowych do betonu — Ustalanie cen, a także ograniczanie lub kontrolowanie produkcji i sprzedaży — Naruszenie art. 65 EWWiS — Stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji przez Sąd Unii Europejskiej — Decyzja ponownie przyjęta na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Brak wydania nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów — Brak przesłuchania ustnego w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji — Terminy, które upłynęły w postępowaniu przed Sądem]

(2017/C 392/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: *Riva Fire SpA*, w stanie likwidacji (przedstawiciele: M. Merola, M. Pappalardo, T. Ubaldi i M. Toniolo, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari i P. Rossi, pełnomocnicy, wspierani przez P. Manziniego, avvocato)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2014 r., *Riva Fire/Komisja* (T-83/10, niepublikowany, EU:T:2014:1034) zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. dotyczącej naruszenia art. 65 EWWiS (COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe do betonu – ponowne przyjęcie), zmienionej decyzją Komisji C(2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy spółki *Riva Fire SpA*.
- 3) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez spółkę *Riva Fire SpA* zarówno w postępowaniu sądowym w pierwszej instancji, jak i w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 4.5.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – „DNB Banka” AS/Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-326/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. f) — Zwolnienia niektórych rodzajów działalności w interesie publicznym — Zwolnienie usług świadczonych przez niezależne grupy osób na rzecz ich członków — Zastosowanie w sektorze usług finansowych)

(2017/C 392/06)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „DNB Banka” AS

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

Artykuł 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, iż zwolnienie przewidziane w tym przepisie dotyczy jedynie niezależnych grup osób, których członkowie wykonują jedną z czynności w interesie publicznym, o których mowa w art. 132 tej dyrektywy, a zatem usługi świadczone przez grupę, której członkowie prowadzą działalność gospodarczą w sektorze usług finansowych, która to działalność nie stanowi czynności wykonywanych w interesie publicznym, nie korzystają z tego zwolnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Easy Sanitary Solutions BV/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Group Nivelles NV

(Sprawy połączone C-361/15 P i C-405/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Własność intelektualna — Wzory wspólnotowe — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Artykuł 5 — Nowość — Artykuł 6 — Charakter indywidualny — Artykuł 7 — Publiczne udostępnienie — Artykuł 63 — Kompetencje Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) w zakresie postępowania dowodowego — Ciężar dowodu spoczywający na wnoszącym o unieważnienie prawa do wzoru — Wymogi dotyczące przedstawienia wcześniejszego wzoru — Wzór przedstawiający odpływ liniowy prysznica — Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru przez izbę odwoławczą]

(2017/C 392/07)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Easy Sanitary Solutions BV (przedstawiciel: F. Eijvogels, advocaat) (C-361/15 P), Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: S. Bonne i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy) (C-405/15 P)

Druga strona postępowania: Group Nivelles NV (przedstawiciel: H. Jonkhout, advocaat)

Interwenient popierający żądania Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (C-405/15 P): Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: J. Kraehling i C.R. Brodie, pełnomocnicy wspierani przez N. Saundersa, barrister).

Sentencja

- 1) Odwołania w sprawach C-361/15 P i C-405/15 P zostają oddalone.
- 2) Easy Sanitary Solutions BV pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Group Nivelles NV i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) w sprawie C-361/15 P.
- 3) EUIPO pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Group Nivelles NV w sprawie C-405/15 P.
- 4) EUIPO pokrywa jedną trzecią kosztów poniesionych przez Easy Sanitary Solutions BV w sprawie C-405/15 P; pozostałe dwie trzecie kosztów pokrywa Easy Sanitary Solutions BV.
- 5) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa własne koszty w sprawie C-405/15 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015 r.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Minister Finansów/Aviva Towarzystwo Ubezpieczeń na Życie S.A. w Warszawie

(Sprawa C-605/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. f) — Zwolnienia dotyczące określonych czynności wykonywanych w interesie publicznym — Zwolnienie usług świadczonych przez niezależne grupy osób swoim członkom — Zastosowanie w zakresie ubezpieczeń]

(2017/C 392/08)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Minister Finansów

Strona pozwana: Aviva Towarzystwo Ubezpieczeń na Życie S.A. w Warszawie

Sentencja

Artykuł 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej powinien być interpretowany w ten sposób, że przewidziane w tym przepisie zwolnienie dotyczy wyłącznie niezależnych grup osób, których członkowie prowadzą wymienioną w art. 132 owej dyrektywy działalność w interesie publicznym, a zatem usługi świadczone przez niezależne grupy osób, których członkowie prowadzą działalność gospodarczą z zakresu ubezpieczeń niebędącą działalnością w interesie publicznym, nie korzystają z owego zwolnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 września 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-616/15) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. f) — Zwolnienie świadczenia usług przez niezależne grupy osób na rzecz ich członków — Ograniczenie do niezależnych grup, których członkowie wykonują ograniczoną liczbę zawodów]

(2017/C 392/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Owsiany-Hornung, B.R. Killmann i R. Lyal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller i K. Petersen, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Poprzez ograniczenie zwolnienia z podatku od wartości dodanej do niezależnych grup osób, których członkowie wykonują ograniczoną liczbę zawodów, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Prim'Awla tal-Qorti Ċivili – Malta) – Malta Dental Technologists Association; John Salomone Reynaud/Superintendent tas-Sahha Pubblika; Kunsill tal-Professjonijiet Kumplimentari għall-Medicina

(Sprawa C-125/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2005/36/WE — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Technicy dentyści — Warunki wykonywania zawodu w przyjmującym państwie członkowskim — Wymóg wykonywania zawodu pod nadzorem lekarza denty — Zastosowanie tego wymogu do klinicznych techników dentystrycznych wykonujących swój zawód w państwie członkowskim pochodzenia — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Ograniczenie — Uzasadnienie — Cel interesu ogólnego w postaci zapewnienia ochrony zdrowia publicznego — Proporcjonalność)

(2017/C 392/10)

Język postępowania: maltański

Sąd odsyłający

Prim'Awla tal-Qorti Ċivili

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Malta Dental Technologists Association; John Salomone Reynaud

Druga strona postępowania: Superintendent tas-Sahha Pubblika; Kunsill tal-Professjonijiet Kumplimentari għall-Medicina

Sentencja

Wykładni art. 49 TFUE, art. 4 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, w brzmieniu ustalonym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r., należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym czynności technika dentystycznego muszą być wykonywane we współpracy z lekarzem dentystą w zakresie, w jakim w myśl tego uregulowania wymóg ten znajduje zastosowanie do klinicznych techników dentystycznych, którzy uzyskali swoje kwalifikacje zawodowe w innym państwie członkowskim i chcą wykonywać swój zawód w tym pierwszym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia – Polska) – Halina Socha, Dorota Olejnik, Anna Skomra/Szpital Specjalistyczny im. A. Falkiewicza we Wrocławiu

(Sprawa C-149/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zwolnienia grupowe — Dyrektywa 98/59/WE — Artykuł 1 ust. 1 — Pojęcie „zwolnień” — Zrównanie ze zwolnieniami „przypadków zakończenia umowy o pracę, które nastąpiły z inicjatywy pracodawcy” — Jednostronna zmiana przez pracodawcę warunków pracy i płacy)

(2017/C 392/11)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Halina Socha, Dorota Olejnik, Anna Skomra

Strona pozwana: Szpital Specjalistyczny im. A. Falkiewicza we Wrocławiu

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 i art. 2 dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, iż pracodawca ma obowiązek przeprowadzenia konsultacji, o których mowa w rzeczonym art. 2, jeżeli ma zamiar dokonać jednostronnej zmiany warunków wynagrodzenia na niekorzyść pracowników, która – w razie odmowy przyjęcia przez tych pracowników – skutkuje ustaniem stosunku pracy, w zakresie, w jakim spełnione są przesłanki przewidziane w art. 1 ust. 1 tej dyrektywy, co powinien ustalić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad – Bułgaria) – Trayan Beshkov/Sofiyska rayonna prokuratura

(Sprawa C-171/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Decyzja ramowa 2008/675/WSiSW — Zakres zastosowania — Uwzględnienie w nowym postępowaniu karnym wyroku skazującego zapadłego uprzednio w innym państwie członkowskim do celów wymierzenia kary łącznej — Postępowanie krajowe w sprawie uprzedniego uznania tego wyroku — Zmiana zasad wykonania kary wymierzonej w tym innym państwie członkowskim)

(2017/C 392/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski rayonen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Trayan Beshkov

Strona pozwana: Sofiyska rayonna prokuratura

Sentencja

- 1) Decyzję ramową Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że ma ona zastosowanie do postępowania krajowego mającego na celu wymierzenie, do celów wykonania, łącznej kary pozbawienia wolności uwzględniającej karę wymierzoną danej osobie przez sąd krajowy, a także karę wymierzoną w uprzednim wyroku skazującym wydanym przez sąd innego państwa członkowskiego przeciwko tej samej osobie za inne czyny.
- 2) Decyzję ramową 2008/675 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, aby uwzględnienie w jednym państwie członkowskim wyroku skazującego wydanego uprzednio przez sąd innego państwa członkowskiego było uzależnione od przeprowadzenia krajowego postępowania w sprawie uprzedniego uznania tego wyroku przez właściwe sądy tego pierwszego państwa członkowskiego, takiego jak postępowanie przewidziane w art. 463–466 Nakazateleno-protsesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego).
- 3) Artykuł 3 ust. 3 decyzji ramowej 2008/675 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym, iż sąd krajowy, do którego skierowano wniosek o wymierzenie, do celów wykonania, łącznej kary pozbawienia wolności uwzględniającej w szczególności karę wymierzoną w wydanym przez sąd innego państwa członkowskiego uprzednim wyroku skazującym, zmienia w tym celu zasady wykonania tej ostatniej kary.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 6.6.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Łodzi – Polska) – Małgorzata Ciupa i in./II Szpital Miejski im. L. Rydygiera w Łodzi, obecnie Szpital Ginekologiczno-Położniczy im. Dr. L. Rydygiera Sp. z o.o. w Łodzi

(Sprawa C-429/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zwolnienia grupowe — Dyrektywa 98/59/WE — Artykuł 1 ust. 1 i art. 2 — Pojęcie „zwolnień” — Zrównanie zwolnienia z „zakończeniem umowy o pracę z inicjatywy pracodawcy” — Jednostronna zmiana przez pracodawcę warunków pracy i płacy — Ustalenie „zamiaru” dokonania zwolnień przez pracodawcę)

(2017/C 392/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Łodzi

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Małgorzata Ciupa, Jolanta Deszczka, Ewa Kowalska, Anna Stańczyk, Marta Krzesińska, Marzena Musielak, Halina Kaźmierska, Joanna Siedlecka, Szymon Wiaderek, Izabela Grzegora

Strona pozwana: II Szpital Miejski im. L. Rydygiera w Łodzi, obecnie Szpital Ginekologiczno-Położniczy im. dr. L. Rydygiera Sp. z o.o. w Łodzi

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady nr 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, że jednostronną zmianę przez pracodawcę warunków wynagrodzenia na niekorzyść pracowników, która to zmiana, w wypadku odmowy jej przyjęcia przez pracownika, prowadzi do wygaśnięcia umowy o pracę, można uznać za „zwolnienie” w rozumieniu tego przepisu, a art. 2 wskazanej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że pracodawca ma obowiązek przeprowadzenia przewidzianych w tym przepisie konsultacji, w sytuacji gdy ma on zamiar wprowadzenia takiej jednostronnej zmiany warunków wynagrodzenia, pod warunkiem spełnienia przesłanek przewidzianych w art. 1 wskazanej dyrektywy, czego ustalenie jest zadaniem sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 392 z 24.10.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – SMS group GmbH/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

(Sprawa C-441/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Ósma dyrektywa 79/1072/EWG — Dyrektywa 2006/112/WE — Podatnik mający siedzibę w innym państwie członkowskim — Zwrot VAT obciążającego przywiezione towary — Warunki — Obiektywne okoliczności potwierdzające zamiar wykorzystania przywiezionych towarów przez podatnika w ramach jego działalności gospodarczej — Poważne ryzyko niedojścia do skutku transakcji, która uzasadniała przywóz]

(2017/C 392/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SMS group GmbH

Strona pozwana: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

Sentencja

Ósmą dyrektywę Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju, w związku z art. 170 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona temu, aby państwo członkowskie odmawiało podatnikowi niemającemu siedziby na jego terytorium prawa do zwrotu podatku od wartości dodanej uiszczanego z tytułu przywozu towarów w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym, kiedy to w momencie przywozu zawieszono było wykonanie umowy, w której ramach podatnik zakupił i przywiózł te towary, transakcja, na której cele miały być one wykorzystane, ostatecznie nie doszła do skutku, a podatnik nie przedstawił dowodu na dalszy nimi obrót.

⁽¹⁾ Dz.U. C 419 z 14.11.2016.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajową Izbę Odwoławczą (Polska) w dniu 24 stycznia 2017 r. – Saferoad Grawil sp. z o.o., Saferoad Kabex sp. z o.o. przeciwko Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Poznaniu

(Sprawa C-35/17)

(2017/C 392/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Krajowa Izba Odwoławcza

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Saferoad Grawil sp. z o.o., Saferoad Kabex sp. z o.o.

Strona pozwana: Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Poznaniu

przy udziale: Przedsiębiorstwa Budownictwa Drogowego S.A., Zakładu Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego (Zaberd) S.A.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej postanowieniem z dnia 13 lipca 2017 r. (szósta izba) orzekł, iż artykuł 2 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾ oraz zasadę równego traktowania i obowiązku przejrzystości należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wykluczeniu wykonawcy z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego wskutek niespełnienia przez tego wykonawcę obowiązku, który nie wynika wyraźnie z dokumentacji przetargowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 007 P. 132 – 262.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 1 czerwca 2017 r. w sprawie T-797/16, Ori Martin/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 25 lipca 2017 r. przez Ori Martin SA

(Sprawa C-463/17 P)

(2017/C 392/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ori Martin SA (przedstawiciel: G. Belotti, avvocato)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Wnoszący odwołanie żąda aby Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwany dalej „Trybunałem”) zmienił postanowienie w sprawie oddalenia wydane przez Sąd w sprawie T-797/16 (Ori Martin spa/Trybunał Sprawiedliwości UE), orzekł w przedmiocie naruszenia przez sam Trybunał (szósta izba) w sprawach C-490/15P i C-505/15P (EU:C:2016:678) prawa ORI do sprawiedliwego postępowania, o którym mowa w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i w konsekwencji zasądził odszkodowanie za szkodę.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga – oddalona przez Sąd zaskarżonym postanowieniem – dotyczyła jednego zarzutu: naruszenia przez Trybunał (szósta izbę) art. 47 karty, a w szczególności naruszenia prawa ORI do sprawiedliwego postępowania. ORI podnosiła bowiem że owa zasada prawna wymaga, aby przedsiębiorstwo na które nałożono prawomocnie karę rozumiało jaki konkretnie czyn był mu zarzucany, również w celu uniknięcia powrotu do przestępstwa. Nie miało to miejsca w owej sprawie z uwagi na co ORI nadal nie zna rzeczywistej przyczyny nałożenia na nią kary.

Sąd oddalił skargę ORI z uwagi na oczywisty brak podstawy prawnej w oparciu o założenie, że żądanie odszkodowania nie opierało się na przewlekłości postępowania, co mogło stanowić ewentualnie naruszenie art. 47 karty, lecz na podnoszonej bezprawności wyroku. Sąd nie wypowiedział się co do kwestii czy naruszenie prawa do sprawiedliwego postępowania, wprost zarzucane przez skarżącą, jest objęte art. 47 karty. Również w tym względzie niniejsze odwołanie ma znaczenie wykraczające poza ten konkretny przypadek ze względu na będące u jego podstaw zagadnienie.

ORI kwestionuje postanowienie Sądu albowiem prawo do sprawiedliwego postępowania, jako prawo do poznania przyczyny skazania, stanowi niezbywalne prawo podmiotów, na które nakładane są sankcje w dziedzinie konkurencji, których faktycznie karny charakter jest uznawany obecnie w utrwalonym orzecznictwie. Zasada prawa do skutecznej ochrony sądowej praw przyznanych jednostkom stanowi zasadę ogólną prawa Unii wynikającą ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich; jest ona uregulowana w art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i potwierdzona w art. 47 karty.

Ponadto ORI podkreśla znaczenie przedstawionej kwestii w świetle osobistego charakteru odpowiedzialności w dziedzinie konkurencji przewidzianego w art. 23 rozporządzenia 1/2003 WE ⁽¹⁾ i wobec okoliczności, że prawu Unii nie jest znana odpowiedzialność obiektywna ani culpa in vigilando.

Z powyższego wynika, że nikt nie może być według prawa Unii ukarany bez winy ani za brak nadzoru; żadna zasada prawa procesowego przewidująca odwrócenie ciężaru dowodu nie może unieważnić tych wniosków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 10 sierpnia 2017 r. – Verbraucherzentrale Berlin eV/Unimatic Vertriebs GmbH.**

(Sprawa C-485/17)

(2017/C 392/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verbraucherzentrale Berlin eV

Strona pozwana: Unimatic Vertriebs GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy w przypadku stoiska wystawienniczego w hali, z którego przedsiębiorca korzysta w celu sprzedaży swoich produktów podczas targów odbywających się przez kilka dni w roku, chodzi o jakiekolwiek miejsce prowadzenia działalności detalicznej będące nieruchomością w rozumieniu art. 2 pkt 9 lit. a) dyrektywy 2011/83/UE⁽¹⁾ czy o jakiekolwiek miejsce prowadzenia działalności detalicznej będące ruchomością w rozumieniu art. 2 pkt 9 lit. b) dyrektywy 2011/83/UE?

2. W wypadku, gdyby chodziło o jakiekolwiek miejsce prowadzenia działalności detalicznej będące ruchomością:

Czy na pytanie dotyczące sposobu prowadzenia działalności przez przedsiębiorcę „zwyczajowo” na stoiskach wystawienniczych należy odpowiedzieć kierując się

a) tym, jak przedsiębiorca organizuje swoją działalność czy też

b) tym, czy konsument powinien liczyć się z zawarciem umowy dotyczącej przedmiotowych towarów podczas konkretnych targów?

3. W przypadku, gdyby odpowiedź na pytanie drugie zależała od perspektywy konsumenta (pytanie 2b):

Czy na pytanie o to, czy konsument powinien liczyć się z zawarciem umowy na przedmiotowe towary podczas konkretnych targów należy odpowiedzieć kierując się tym, jak targi zaprezentowane zostały publiczności, czy tym, jak rzeczywiście konsument odbiera targi w momencie składania oświadczenia w sprawie zawarcia umowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 304, s.64

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 18 sierpnia 2017 r. – Germanwings GmbH/Wolfgang Pauels**

(Sprawa C-501/17)

(2017/C 392/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Germanwings GmbH

Strona pozwana: Wolfgang Pauels

Pytanie prejudycjalne

Czy uszkodzenie opony samolotu przez leżącą na pasie startowym lub pasie do lądowania śruby (ciało obce/FOD) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 046, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 25 sierpnia 2017 r. – Spiegel Online GmbH/Volker Beck**

(Sprawa C-516/17)

(2017/C 392/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Spiegel Online GmbH

Strona pozwana: Volker Beck

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy prawa Unii dotyczące wyjątków lub ograniczeń praw zgodnie z art. 5 ust. 3 dyrektywy 2001/29/WE ⁽¹⁾ pozostawiają ustawodawcy krajowemu pewien zakres swobody przy transpozycji do prawa krajowego?
- 2) W jaki sposób przy określaniu zakresu przewidzianych w art. 5 ust. 3 dyrektywy 2001/29/WE wyjątków lub ograniczeń dotyczących wyłącznego prawa autorów do zwielokrotniania ich utworów [art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE] i do publicznego ich udostępniania wraz z podawaniem do publicznej wiadomości (art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE) ich utworów należy uwzględnić prawa podstawowe wynikające z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) Czy prawa podstawowe dotyczące wolności informacji (art. 11 ust. 1 zdanie drugie Karty praw podstawowych UE) lub wolności prasy (art. 11 ust. 2 Karty praw podstawowych UE) mogą uzasadniać wyjątki bądź ograniczenia dotyczące wyłącznego prawa autorów do zwielokrotniania ich utworów [art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE] i do publicznego ich udostępniania wraz z podawaniem do publicznej wiadomości (art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE) wykraczające poza wyjątki lub ograniczenia przewidziane w art. 5 ust. 3 dyrektywy 2001/29/WE?
- 4) Czy podanie do publicznej wiadomości utworów chronionych prawem autorskim na portalu internetowym przedsiębiorstwa prasowego nie może być uznane za niewymagające pozwolenia relacjonowanie aktualnych wydarzeń zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. c) przypadek drugi dyrektywy 2001/29/WE już z tego powodu, że przedsiębiorstwo prasowe miało możliwość i można było od niego wymagać, by przed podaniem utworów autora do publicznej wiadomości uzyskało jego zgodę?

- 5) Czy publikacja do celów cytowania zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2001/29/WE nie ma miejsca, jeżeli cytowane utwory tekstowe lub ich fragmenty nie są w nierozdzielny sposób włączone w nowy tekst – przykładowo poprzez wstawki lub przypisy, lecz udostępnione publicznie w Internecie za pomocą linku jako pliki PDF, które można pobrać obok nowego tekstu?
- 6) Czy odpowiadając na pytanie, kiedy utwór w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2001/29/WE został już prawnie podany do publicznej wiadomości, należy oprzeć się na tym, czy utwór w swojej konkretnej postaci został już wcześniej opublikowany za zgodą autora?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. 2001, L 167, s. 10.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht
(Niemcy) w dniu 28 sierpnia 2017 r. – Milkias Addis/Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-517/17)

(2017/C 392/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Milkias Addis

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii stoi na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie (w niniejszej sprawie: Niemcy) w ramach transpozycji upoważnienia zawartego w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE ⁽¹⁾ lub poprzedzającego uregulowania zawartego w art. 25 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2005/85/WE ⁽²⁾ odrzuciło wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej z uwagi na niedopuszczalność ze względu na nadanie statusu uchodźcy w innym państwie członkowskim (w niniejszej sprawie: Włochy), jeżeli konstrukcja ochrony międzynarodowej, a mianowicie warunki życiowe osób uznanych za uchodźców w tym innym państwie członkowskim, które udzieliło już wnioskodawcy ochrony międzynarodowej (w niniejszej sprawie: Włochy), nie spełnia wymogów z art. 20 i nast. dyrektywy 2011/95/UE, chociaż jeszcze nie narusza art. 4 karty prawa podstawowych lub art. 3 EKPC?
- 2) W razie udzielania odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy dotyczy to także sytuacji, w której osoby uznane za uchodźców w państwie członkowskim nadania im tego statusu (w niniejszej sprawie: Włochy):
- a) nie otrzymują żadnych świadczeń na pokrycie kosztów utrzymania lub otrzymują je w znacznie ograniczonym zakresie w porównaniu do innych państw członkowskich, jednakże pod tym względem nie są traktowane inaczej niż obywatele owego państwa członkowskiego?
- b) co prawda uzyskują prawa wynikające z art. 20 i nast. dyrektywy 2011/95/UE, jednakże faktycznie mają utrudniony dostęp do związanych z nimi świadczeń lub też do takich świadczeń z sieci rodzinnych lub z sieci społeczeństwa obywatelskiego, które zastępują lub uzupełniają świadczenia państwowe?

- 3) Czy art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2013/32/UE lub poprzedzające uregulowanie zawarte w art. 12 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2005/85/WE stoją na przeszkodzie stosowaniu krajowego przepisu, zgodnie z którym brak przesłuchania wnioskodawcy w wypadku odrzucenia wniosku o udzielenie azylu przez organ rozstrzygający z uwagi na jego niedopuszczalność w ramach transpozycji upoważnienia zawartego w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE lub poprzedzającego uregulowania zawartego w art. 25 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2005/85/WE nie prowadzi do uchylenia tej decyzji z uwagi na brak przesłuchania, jeżeli wnioskodawca ma okazję przedstawić w postępowaniu odwoławczym wszelkie okoliczności przemawiające przeciwko decyzji o odrzuceniu, a w danej sprawie także przy uwzględnieniu tych argumentów nie można wydać innego rozstrzygnięcia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 6).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. 2005, L 326, s. 13).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 28 sierpnia 2017 r. – Stefan Rudigier**

(Sprawa C-518/17)

(2017/C 392/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Stefan Rudigier

Uczestnik: Salzburger Verkehrsverbund GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007⁽¹⁾ dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego ma zastosowanie również w przypadku udzielenia zamówienia publicznego na usługi zgodnie z art. 5 ust. 1 zdanie drugie tego rozporządzenia w zakresie autobusowego transportu pasażerskiego na podstawie procedur przewidzianych w dyrektywach w sprawie zamówień publicznych (dyrektywa 2004/17/WE lub 2004/18/WE)?

- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy naruszenie zobowiązania do opublikowania, najpóźniej rok przed rozpoczęciem procedury przetargowej, informacji zawartych w art. 7 ust. 2 lit. a)-c) rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 prowadzi do tego, że ogłoszenie o przetargu – dokonane bez takiej publikacji rok przed rozpoczęciem procedury, lecz zgodnie z art. 5 ust. 1 zdanie drugie tego rozporządzenia w postępowaniu na podstawie dyrektyw w sprawie zamówień publicznych – należy uznać za niezgodne z prawem?

3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy przepisy prawa Unii obowiązujące w zakresie udzielania zamówień publicznych sprzeciwiają się regulacji krajowej, według której można odstąpić od określonego w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/665/EWG uchylenia ogłoszenia o przetargu, uznanego z uwagi na brak publikacji za sprzeczne z prawem na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1370/2007, jeśli niezgodność z prawem nie miała znaczącego wpływu na wynik procedury udzielenia zamówienia, ponieważ dany przedsiębiorca mógł podjąć działania w odpowiednim czasie i nie wystąpiło zakłócenie konkurencji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70, Dz.U. L 315, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-569/17)

(2017/C 392/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, G. von Rintelen i I. Galindo Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przed dniem 21 marca 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾ lub, w każdym wypadku, nie powiadamiając o wspomnianych przepisach Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło obowiązkom ciążącym na nim na mocy art. 42 ust. 1 wspomnianej dyrektywy;
- nakazanie Królestwu Hiszpanii zapłaty, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, kary dziennej w wysokości 105 991,60 EUR, naliczanej od dnia wydania wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi przyjęcia środków – lub, w każdym wypadku, od dnia powiadomienia o nich Komisji – mających na celu transpozycję dyrektywy 2014/17/UE;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Państwa członkowskie mają obowiązek przyjęcia, na mocy art. 42 ust. 2 dyrektywy 2014/17/UE, środków krajowych niezbędnych dla transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego najpóźniej do dnia 21 marca 2016 r. Ze względu na to, że Królestwo Hiszpanii nie przekazało jej aktu transponującego dyrektywę, Komisja postanowiła skierować sprawę do Trybunału.

-
2. W skardze Komisja wnosi do Trybunału o nakazanie Królestwu Hiszpanii zapłaty kary dziennej w wysokości 105 991,60 EUR. Kwotę tej kary dziennej obliczono przy uwzględnieniu wagi i czasu trwania naruszenia, a także odstraszającego skutku, mając na względzie zdolności płatnicze tego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. 2014, L 60, s. 34.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2017 r. – Ben Ali/Rada

(Sprawa T-149/15) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji — Zamrożenie środków finansowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Podstawa prawna — Ponowne umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie oparte na nowym powodzie — Obowiązek uzasadnienia — Podstawa faktyczna — Prawo własności — Proporcjonalność)

(2017/C 392/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sirine Bent Zine El Abidine Ben Haj Hamda Ben Ali (Tunis, Tunezja) (przedstawiciel: adwokat S. Maktouf)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo Á. de Elera-San Miguel Hurtado oraz G. Étienne, a następnie Á. de Elera-San Miguel Hurtado, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFEU żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/157 z dnia 30 stycznia 2015 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2015, L 26, s. 29) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/147 z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 101/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2015, L 26, s. 3) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Sirine Bent Zine El Abidine Ben Haj Hamda Ben Ali pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2015.

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2017 r. – Mabrouk/Rada(Sprawa T-175/15) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji — Środki przyjęte wobec osób odpowiedzialnych za sprzeniewierzenie środków publicznych oraz wobec osób i podmiotów z nimi powiązanych — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Niewystarczająca podstawa faktyczna — Oczywisty błąd w ocenie — Naruszenie prawa — Prawo własności — Zasada dobrej administracji — Rozpatrzenie sprawy w rozsądnym terminie — Domniemanie niewinności — Wniosek o dostosowanie skargi — Akt potwierdzający — Niedopuszczalność)

(2017/C 392/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouk (Tunis, Tunezja) (przedstawiciele: adwokaci J. R. Farthouat, J.P. Mignard, N. Boulay oraz S. Crosby, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo A. de Elera-San Miguel Hurtado oraz G. Étienne, następnie A. de Elera-San Miguel Hurtado, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/157 z dnia 30 stycznia 2015 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2015, L 26, s. 29) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego; decyzji Rady z dnia 16 listopada 2015 r. oddalającej wniosek skarżącego z dnia 29 maja 2015 r. o wykreślenie jego nazwiska z wykazu załączonego do decyzji Rady 2011/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2011, L 28, s. 62); oraz decyzji Rady (WPZiB) 2016/119 z dnia 28 stycznia 2016 r. zmieniającej decyzję 2011/72 (Dz.U. 2016, L 23, s. 65) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouk pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 z 20.7.2015.

Wyrok Sądu z dnia 4 października 2017 r. – 1. FC Köln/EUIPO (SPÜRBAR ANDERS.)(Sprawa T-126/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SPÜRBAR ANDERS. — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2017/C 392/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: 1. FC Köln GmbH & Co. KGaA (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci G. Hasselblatt, V. Töbelmann i S. Stier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: W. Schramek i D. Hanf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 stycznia 2016 r. (sprawa R 718/2015-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego SPÜRBAR ANDERS. jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) 1. FC Köln GmbH & Co. KGaA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 10.5.2016.

Wyrok Sądu z dnia 6 października 2017 r. – SDSR/EUIPO – Berghaus (BERG OUTDOOR)(Sprawa T-139/16) ⁽¹⁾

[[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy BERG OUTDOOR — Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe BERGHAUS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2017/C 392/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sports Division SR, SA (SDSR) (Matosinhos, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci A. Sebastião i J. Pimenta)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Berghaus Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Ashby, A. Carboni i J. Colbourn, solicitors)

Przedmiot

Skarga na decyzję Dziewiątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 stycznia 2016 r. (sprawa R 153/2015-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Berghaus a SDSR.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sports Division SR, SA (SDSR) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez EUIPO i interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 17.5.2016.

Wyrok Sądu z dnia 4 października 2017 r. – Intesa Sanpaolo/EUIPO – Intesia Group Holding (INTESA)

(Sprawa T-143/16) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy INTESA — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia UE 2017/1001] — Brak rzeczywistego używania znaku towarowego

(2017/C 392/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Intesa Sanpaolo SpA (Turyn, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Pozzi i G. Ghisletti)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Rajh, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Intesia Group Holding GmbH (Böblingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Jochim i R. Egerer)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 stycznia 2016 r. (sprawa R 632/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Intesa Sanpaolo a Intesia Group Holding.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Intesa Sanpaolo SpA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione w ramach niniejszego postępowania przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Intesia Group Holding GmbH.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Sądu z dnia 6 października 2017 r. – Kofola ČeskoSlovensko/EUIPO – Mionetto (UGO)(Sprawa T-176/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego UGO — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy il UGO! — Częściowe zrzeczenie się prawa do wcześniejszego znaku towarowego — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2017/C 392/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kofola ČeskoSlovensko a.s. (Ostrawa, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat L. Lorenc)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Rajh, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Mionetto SpA (Valdobbiadene, Włochy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 lutego 2016 r. (sprawa R 2707/2014-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Mionetto a Kofola ČeskoSlovensko.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Kofola ČeskoSlovensko a.s.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2017 r. – Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo/EUIPO – Gianni Versace (VERSACE 19.69 ABBIGLIAMENTO SPORTIVO)(Sprawa T-336/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego VERSACE 19.69 ABBIGLIAMENTO SPORTIVO — Wcześniejszy unijny znak towarowy VERSACE — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 392/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo Srl (Busto Arsizio, Włochy) (przedstawiciele: początkowo adwokat F. Caricato, następnie adwokaci M. Cartella i B. Cartella)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Gianni Versace SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Francetti)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 kwietnia 2016 r. (sprawa R 1005/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Giannim Versacem a Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 6 kwietnia 2016 r. (sprawa R 1005/2015-1) w zakresie dotyczącym ustalenia przez Izbę Odwoławczą rzeczywistego używania wcześniejszego słownego znaku towarowego VERSACE dla „tekstyliów” (nieujętych w innych klasach) innych niż „bielizna domowa”, należąca do klasy 24.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo Srl pokrywa poza własnymi kosztami połowę kosztów poniesionych przez EUIPO.
- 4) EUIPO pokrywa połowę własnych kosztów.
- 5) Gianni Versace SpA pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2017 r. – Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo/EUIPO – Gianni Versace (VERSACCINO)

(Sprawa T-337/16) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego VERSACCINO — Wcześniejszy unijny znak towarowy VERSACE — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 392/30)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo Srl (Busto Arsizio, Włochy) (przedstawiciele: początkowo adwokat F. Caricato, następnie adwokaci M. Cartella i B. Cartella)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Gianni Versace SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Francetti)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 kwietnia 2016 r. (sprawa R 1172/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Giannim Versacem a Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2017 r. – Forest Pharma/EUIPO – Ipsen Pharma (COLINEB)
(Sprawa T-36/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego COLINEB — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Colina — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą — Artykuł 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 95 ust. 1, rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2017/C 392/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Forest Pharma BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: T. Holman, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: P. Sipos, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Ipsen Pharma SAS (Boulogne Billancourt, Francja) (przedstawiciel: adwokat E. Baud)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 października 2016 r. (sprawa R 500/2016-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Ipsen Pharma a Forest Pharma.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Forest Pharma BV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) Ipsen Pharma SAS pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 6.3.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2017 r. – Niemcy/Komisja**(Sprawa T-97/09) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — EFRR — Zmniejszenie pomocy finansowej — Nieprzestrzeganie terminu wydania decyzji — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Skarga oczywiście zasadna)**

(2017/C 392/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: początkowo M. Lumma, C. Blaschke i T. Henze, następnie T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata C. von Donata)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. R. Killmann, B. Conte i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo adwokat J. Rodríguez Cárcamo, następnie A. Rubio González, abogado del estado, wreszcie V. Ester Casas, pełnomocnik), et Royaume des Pays-Bas (przedstawiciele: początkowo C. Wissels i Y. de Vries, następnie J. Langer i B. Koopman, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2008) 8465 wersja ostateczna z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie zmniejszenia pomocy wspólnotowej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz programu operacyjnego objętym celem 1 regionie, kraju związkowego Saksonii w Republice Federalnej Niemiec (1994-1999), przyznanej decyzjami Komisji C(94) 1939/4 z dnia 22 sierpnia 1994 r. i C(94) 1425 z dnia 6 września 1994 r.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C (2008) 8465 wersja ostateczna z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie zmniejszenia pomocy wspólnotowej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz programu operacyjnego objętym celem 1 regionie, kraju związkowego Saksonii w Republice Federalnej Niemiec (1994-1999), przyznanej decyzjami Komisji C(94) 1939/4 z dnia 22 sierpnia 1994 r. i C(94) 1425 z dnia 6 września 1994 r.
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Republikę Federalną Niemiec.
- 3) Królestwo Hiszpanii i Królestwo Niderlandów pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2017 r. – Niemcy/Komisja**(Sprawa T-21/10) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — EFRR — Zmniejszenie pomocy finansowej — Nieprzestrzeganie terminu wydania decyzji — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Skarga oczywiście zasadna)**

(2017/C 392/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: początkowo J. Möller, T. Henze i C. Blaschke, następnie J. Möller i T. Henze, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata C. von Donata)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. R. Killmann, B. Conte i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2009) 9049 z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie zmniejszenia pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz jednolitego dokumentu programowego dotyczącego celu 2 w kraju związkowym Saary (1994–1999) w Republice Federalnej Niemiec, przyznanej decyzją Komisji C(97) 1123 z dnia 7 maja 1997 r.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C (2009) 9049 z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie zmniejszenia pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz jednolitego dokumentu programowego dotyczącego celu 2 w kraju związkowym Saary (1994–1999) w Republice Federalnej Niemiec, przyznanej decyzją Komisji C(97) 1123 z dnia 7 maja 1997 r.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2017 r. – Niemcy/Komisja**(Sprawa T-104/10) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — EFRR — Zmniejszenie pomocy finansowej — Program Resider II — Nieprzestrzeganie terminu wydania decyzji — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Skarga oczywiście zasadna)**

(2017/C 392/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i T. Henze, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata C. von Donata)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. R. Killmann, B. Conte i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2009) 10561 z dnia 18 grudnia 2009 r. w sprawie zmniejszenia pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz inicjatywy wspólnotowej Resider II w kraju związkowym Saary (1994–1999) w Republice Federalnej Niemiec na podstawie decyzji Komisji C(1995) 2529 z dnia 27 listopada 1995 r.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C (2009) 10561 z dnia 18 grudnia 2009 r. w sprawie zmniejszenia pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz inicjatywy wspólnotowej Resider II w kraju związkowym Saary (1994–1999) w Republice Federalnej Niemiec na podstawie decyzji Komisji C(1995) 2529 z dnia 27 listopada 1995 r.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2017 r. – Niemcy/Komisja**(Sprawa T-114/10) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — EFRR — Zmniejszenie pomocy finansowej — Program Interreg II/ C „Ochrona przeciwpowodziowa Ren-Moza” — Niedotrzymanie terminu wydania decyzji — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Skarga oczywiście zasadna)****(2017/C 392/35)****Język postępowania: niemiecki****Strony**

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: początkowo J. Möller i C. Blaschke, następnie J. Möller i T. Henze, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata U. Karpensteina)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B.-R. Killmann, B. Conte i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo G. de Bergues i B. Messmer, następnie D. Colas i J. Bousin, pełnomocnicy) i Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: początkowo C. Wissels i M. Noort, następnie M. Bulterman i B. Koopman, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2009) 10712 z dnia 23 grudnia 2009 r. dotyczącej zmniejszenia pomocy przyznanej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II C „Ochrona przeciwpowodziowa Ren-Moza” w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga oraz Królestwie Niderlandów na podstawie decyzji Komisji C(97)3742 z dnia 18 grudnia 1997 r. (EFRR nr 970010008)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C (2009) 10712 z dnia 23 grudnia 2009 r. dotyczącej zmniejszenia pomocy przyznanej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II C „Ochrona przeciwpowodziowa Ren-Moza” w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga oraz Królestwie Niderlandów na podstawie decyzji Komisji C(97)3742 z dnia 18 grudnia 1997 r. (EFRR nr 970010008) w zakresie, w jakim dotyczy ona Republiki Federalnej Niemiec.

- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Republikę Federalną Niemiec.
- 3) Republika Francuska i Królestwo Niderlandów pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 25 września 2017 r. – Węgry/Komisja

(Sprawa T-542/15) ⁽¹⁾

(EFRR — Program operacyjny w zakresie transportu i regionalne programy operacyjne dotyczące Środkowych Węgier, Zachodniej Panonii, Południowej Wielkiej Niziny Węgierskiej, Środkowego Kraju Zadunajskiego, Północnych Węgier, Północnej Wielkiej Niziny Węgierskiej i Południowego Kraju Zadunajskiego — Decyzja o zawieszeniu płatności okresowych — Uchylenie zaskarżonego aktu — Umorzenie postępowania)

(2017/C 392/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: adwokaci J. Bonhage i F. Quast)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B.R. Killmann i A. Tokár, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015) 4979 final z dnia 14 lipca 2015 r. dotyczącej zawieszenia części płatności okresowych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EDRR) i Funduszu Spójności za wydatki poniesionych w ramach programów operacyjnych Transport przeznaczonych dla regionów Środkowe Węgry, Zachodnia Panonia, Południowa Wielka Nizina Węgierska, Środkowy Kraj Zadunajski, Północne Węgry, Północna Wielka Nizina Węgierska i Południowy Kraj Zadunajski

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 7.12.2015

Postanowienie Sądu z dnia 26 września 2017 r. – Gyarmathy/EMCDDA

(Sprawa T-297/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Personel EMCDDA — Nieprzedłużenie umowy o pracę — Rozwiązanie umowy — Mobbing — Wniosek o udzielenie wsparcia — Dochodzenie administracyjne — Bezstronność dochodzenia)

(2017/C 392/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Valéria Anna Gyarmathy (Győr, Węgry) (przedstawiciel: adwokat A. Véghely)

Druga strona postępowania: Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (EMCDDA) (przedstawiciele: D. Storti i F. Pereyra, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 18 maja 2015 r., Gyarmathy/EMCDDA (F-79/13, EU:F:2015:49).

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Valéria Anna Gyarmathy pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (EMCDDA) w niniejszej instancji.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 3.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 20 września 2017 r. – Berliner Stadtwerke/EUIPO (berlinGas)

(Sprawa T-402/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego berlinGas — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2017/C 392/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Berliner Stadtwerke GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Spieker, A. Schönfleisch i M. Alber)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: R. Manea i D. Hanf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 maja 2016 r. (sprawa R 291/2016-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego berlinGAs jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Berliner Stadtwerke GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 335 z 12.9.2016.

Wyrok Sądu z dnia 20 września 2017 r. – Berliner Stadtwerke/EUIPO (berlinWärme)**(Sprawa T-719/16) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego berlinWärme — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]**

(2017/C 392/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Berliner Stadtwerke GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Spieker, A. Schönfleisch i M. Alber)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: R. Manea i D. Hanf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 lipca 2016 r. (sprawa R 618/2016-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego berlinWärme jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Berliner Stadtwerke GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 411 z 28.11.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 20 września 2017 r. – Habermas/EUIPO Here Global (h)**(Sprawa T-40/17) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)**

(2017/C 392/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Habermas GmbH AG (Bad Rodach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Blumenröder, H. Gauß i E. Bertram)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. F. Crespo Carrillo i M. Tóhatí, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Here Global BV (Eindhoven, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat J. Erkkilä)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 października 2016 r. (sprawa R 53/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Here Global BV a Habermas GmbH.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) *Habermas GmbH i Here Global BV* pokrywają własne koszty oraz po połowie koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.

**Postanowienie prezesa Sądu z dnia 26 września 2017 r. – António Conde & Companhia/Komisja
(Sprawa T-443/17 R)**

**(Środek tymczasowy — Statek rybacki — Organizacja Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku —
Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)**

(2017/C 392/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: António Conde & Companhia, SA (Gafanha de Nazaré, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J.R. García-Gallardo Gil-Fournier)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, A. Lewis i F. Moro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek o nakazanie Komisji przekazania Sekretarzowi Komisji ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku (KRPWA) wystosowanego przez Republikę Portugalską do Komisji wykazu z 2017 r. ze zmianami, w którym figurują pływające pod banderą portugalską statki *Santa Isabel* i *Calvão*.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2017 r. – Algebris (UK) i in./Komisja
(Sprawa T-570/17)**

(2017/C 392/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Algebris (UK) Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Anchorage Capital Group LLC (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone), Ronit Capital LLP (Londyn) (przedstawiciele: adwokat T. Soames, R. East, solicitor, N. Chesaites, barrister i adwokat J. Vandenbussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji decyzją SRB/EES/2017/08 z dnia 7 czerwca 2017 r. w odniesieniu do Banco Popular Español SA ⁽¹⁾ w całości lub, tytułem ewentualnym, art. 1 tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska nie wypełniła w sposób prawidłowy ciążącego na niej obowiązku oceny aspektów uznaniowych programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub uchybiła temu obowiązkowi.
2. Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska nie uzasadniła zaskarżonej decyzji we właściwy sposób.
3. Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska dopuściła się istotnych naruszeń zasad poufności i tajemnicy służbowej z naruszeniem art. 339 TFUE i art. 88 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 dotyczącego jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ⁽²⁾ oraz orzecznictwa Trybunału, a tym samym uchybiła prawu skarżących do dobrej administracji zagwarantowanemu w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska popełniła oczywiste błędy w ocenie przy stosowaniu art. 14, 18, 20, 21, 22 i 24 rozporządzenia nr 806/2014.
 - Skarżący podnoszą w ramach tego zarzutu, że wycena Banco Popular, na której opierało się działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęte w ramach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie była rzetelna, ostrożna i realistyczna i była sprzeczna z „zasadą niepogarszania sytuacji wierzycieli”; wycena ta nie stanowiła zatem dokładnego, rzetelnego i spójnego dowodu, na którym opiera się program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i nie była w stanie uzasadnić zaskarżonej decyzji. Ponadto i z tych samych względów, program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (a zatem zaskarżona decyzja) był oczywiście nieproporcjonalny, ponieważ wykraczał poza środki konieczne dla realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
5. Zarzut piąty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zatwierdzony zaskarżoną decyzją narusza prawo własności skarżących zagwarantowane w ogólnych zasadach prawa Unii i w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
6. Zarzut szósty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji został przyjęty i zatwierdzony przez Komisję Europejską z naruszeniem prawa skarżących do bycia wysłuchanymi, zgodnie z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i orzecznictwem Trybunału.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzająca program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A. (notyfikowana jako dokument nr C(2017) 4038), (Dz.U. 2017 L 178, s. 15).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010.

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2017 r. – Volotea/Komisja**(Sprawa T-607/17)**

(2017/C 392/43)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Volotea, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Carpagnano i M. Nordmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji Europejskiej z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/NN) wdrożonej przez Włochy jako rekompensata dla portów lotniczych Sardynii z tytułu świadczenia usług publicznych;
- obciążenie Komisji własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej interpretacji przez Komisję pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

- Skarżąca podnosi między innymi, że Komisja błędnie zinterpretowała pojęcie beneficjenta. Twierdzi także, że Komisja błędnie uznała operatorów portów lotniczych jedynie za pośredników między regionem a przewoźnikami lotniczymi, a tym samym nie rozważyła w należyty sposób, czy tacy operatorzy uzyskali korzyść gospodarczą. Ponadto finansowanie nie było selektywne. Komisja błędnie zinterpretowała też pojęcia zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową.

2. Zarzut drugi dotyczący błędnej interpretacji przez Komisję pojęcia uzasadnienia pomocy państwa.

- Skarżąca nie zgadza się z twierdzeniem Komisji, że uregulowania dotyczące usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie mają zastosowania do działalności, o której mowa w niniejszej sprawie. Utrzymuje ponadto, że wytyczne dla sektora lotniczego z 2005 r. mogą uzasadniać zakwestionowane finansowanie.

3. Zarzut trzeci, w ramach którego skarżąca twierdzi, że nakazując odzyskanie rzekomo niezgodnej z prawem pomocy, Komisja nie uwzględniła uzasadnionych interesów skarżącej. Wobec braku przejrzystej praktyki w odniesieniu do pomocy pośredniej, Komisja nie powinna była nalegać na odzyskanie pomocy.

4. Zarzut czwarty dotyczący błędnego prowadzenia dochodzenia przez Komisję, która zdaniem skarżącej nie zbadała kwestionowanych środków w sposób staranny i bezstronny.

- Skarżąca podnosi, że Komisja nie przeprowadziła właściwej analizy w odniesieniu do kryterium inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej, mimo że jest to wymagane przez prawo i że w różnych wypowiedziach wnioskowały o to strony trzecie.

5. Zarzut piąty dotyczący nieprzedstawienia przez Komisję uzasadnienia.

- W tym względzie skarżąca twierdzi, że Komisja nie przedyskutowała pewnych istotnych zagadnień prawnych i faktycznych, przedstawiła niejednoznaczną argumentację, nie uwzględniła pewnych istotnych argumentów podniesionych przez strony trzecie i przedstawiła stwierdzenia mające sprzeczny charakter.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2017 r. – Słowenia/Komisja

(Sprawa T-626/17)

(2017/C 392/44)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowenii (przedstawiciele: V. Klemenc i T. Mihelič Žitko, državni pravobranilki, i adwokat R. Knaak,)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/1353 z dnia 19 maja 2017 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 607/2009 w odniesieniu do odmian winorośli i ich synonimów, które można umieszczać na etykietach win (Dz.U. 2017, L 190, s. 5);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że poprzez przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia Komisja naruszyła art. 232 rozporządzenia nr 1308/2013 ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych, ponieważ to ostatnie rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r., natomiast zaskarżone rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2013 r. W ten sposób Komisja przekroczyła granice uprawnień przyznanych jej w art. 100 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1308/2013.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że poprzez przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia Komisja naruszyła z mocą wsteczną prawa nabyte słoweńskich producentów wina objętych chronioną nazwą pochodzenia „Teran” (PDO-SI-A1581), naruszając w ten sposób podstawowe zasady prawa europejskiego, mianowicie zasadę pewności prawa i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także zasadę proporcjonalności.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że poprzez przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia Komisja naruszyła w sposób nieproporcjonalny prawa majątkowe słoweńskich producentów wina objęte chronioną nazwą pochodzenia „Teran” (PDO-SI-A1581) i w ten sposób naruszyła art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw człowieka i Podstawowych Wolności.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że przewidując w art. 2 zaskarżonego rozporządzenia okres przejściowy na wprowadzanie do obrotu zapasów wina wyprodukowanych przed datą wejścia w życie tego rozporządzenia, nawet jeśli nie spełniają one warunków oznakowania, o których mowa w jego art. 1, naruszyła art. 41 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej, w zakresie, w jakim przytoczony wyżej przepis dotyczy wina wyprodukowanego przed 1 lipca 2013 r.

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że poprzez przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia Komisja naruszyła art. 100 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1308/2013, przy uwzględnieniu znaczenia, jakie podstawowe zasady prawa Unii, a także art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 europejskiej konwencji praw człowieka nadają temu przepisowi; w ten sposób Komisja przekroczyła granice uprawnień przewidzianych w art. 100 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1308/2013.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że poprzez przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia Komisja naruszyła art. 290 TFUE, a także przekroczyła uprawnienie do przyjmowania aktów delegowanych przyznane jej w traktatach.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zważywszy, iż Komisja przyjęła zaskarżone rozporządzenie powołując się na wniosek Chorwacji o włączenie odmiany winorośli „teran” do części A załącznika XV do rozporządzenia Komisji nr 607/2009 – który to wniosek Chorwacja powinna była złożyć przed swoim przystąpieniem do Unii – gdy tymczasem taki wniosek nie został wcale złożony, ani Słowenia nie została poinformowana o takim wniosku w celu rozpoczęcia negocjacji, Komisja naruszyła art. 100 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i art. 62 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 607/2009 w związku z art. 4 ust. 3 TUE i art. 49 ust. 2 TUE; w ten sposób Komisja przekroczyła również granice uprawnienia przewidzianego w art. 100 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że zmieniając treść zaskarżonego rozporządzenia w stosunku do projektu aktu delegowanego przedstawionego w dniu 24 stycznia 2017 r. na spotkaniu ekspertów od wina GREX WINE bez umożliwienia ekspertom z państw członkowskich wypowiedzenia się w sprawie zmienionego projektu, Komisja uchybiła zobowiązaniu, które sama podjęła w pkt V.28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa i w pkt II.7 Wspólnego porozumienia pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie aktów delegowanych, które stanowi załącznik do wspomnianego porozumienia międzyinstytucjonalnego; w ten sposób Komisja naruszyła istotne wymogi formalne i zasadę równowagi instytucjonalnej.

Skarga wniesiona w dniu 21 września 2017 r. – Rodonita/Komisja i SRB

(Sprawa T-645/17)

(2017/C 392/45)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Rodonita SL (La Coruña, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci B. Gutiérrez de la Roza Pérez, P. Rubio Escobar, R. Ruíz de la Torre Esporrín i B. Fernández García)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (SRB/EES/2017/08) Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji wydanej na sesji wykonawczej w dniu 7 czerwca 2017 r., którą przyjęto program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A.;
- ponadto, na podstawie art. 133 i 134 regulaminu postępowania przed Sądem, obciążenie kosztami strony pozwanej i interwenientów popierających częściowo lub w całości żądania strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-478/17 *Mutualidad de la Abogacía i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-481/17 *Fundación Tatiana Pérez de Guzmán y Bueno i SFL/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-482/17 *Comercial Vascongada Recalde/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-483/17 *García Suárez i in./Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-484/17 *Fidesban i in./Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-497/17 *Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji* oraz T-498/17 *Pablo Álvarez de Linera Granda/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2017 r. – Addition i in./SRB

(Sprawa T-646/17)

(2017/C 392/46)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Addition Sicav SA (Madryt, Hiszpania), Allocation Sicav SA (Madryt), Fundación Rafael de Pinto (Madryt), Chart Inversiones Sicav SA (Madryt) i Match Ten Inversiones Sicav SA (Madryt) (przedstawiciele: adwokaci M. Romero Rey i I. Salama Salama)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) SRB/EES/2017/08 z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA;
- zasądzenie, zgodnie z art. 340 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, od Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji na rzecz skarżących zapłaty odszkodowania za poniesione szkody w kwocie odpowiadającej wartości nominalnej obligacji uaktualnionej w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wraz z odsetkami za zwłokę należnymi od tego dnia do momentu, w którym zostanie dokonany zwrot;
- obciążenie, na podstawie art. 133 i 134 regulaminu postępowania przed Sądem, Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-478/17 *Mutualidad de la Abogacía i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-481/17 *Fundación Tatiana Pérez de Guzmán y Bueno i SFL/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-482/17 *Comercial Vascongada Recalde/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-483/17 *García Suárez i in./Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-484/17 *Fidesban i in./Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-497/17 *Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji* oraz T-498/17 *Pablo Álvarez de Linera Granda/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2017 r. – Serendipity i in./EUIPO – CKL Holdings (CHIARA FERRAGNI)**(Sprawa T-647/17)**

(2017/C 392/47)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Serendipity Srl (Mediolan, Włochy), Giuseppe Morgese (Barletta, Włochy), Pasquale Morgese (Barletta) (przedstawiciele: adwokaci C. Volpi, L. Aliotta)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: CKL Holdings NV (CV Bussum, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „CHIARA FERRAGNI” koloru czarnego i błękitnego – zgłoszenie nr 14 346 795

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 lipca 2017 r. w sprawie R 2444/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- istnienie wcześniejszego unijnego znaku towarowego nr 011841582 „Chiara Ferragni” zgłoszonego w dniu 25 czerwca 2013 r., zarejestrowanego w dniu 10 października 2013 r.;
- błędy w porównaniu spornych znaków towarowych;
- błędy w ogólnej ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2017 r. – ClientEarth/Komisja**(Sprawa T-677/17)**

(2017/C 392/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: A. Jones, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 lit. a) akapit drugi rozporządzenia Komisji (UE) 2017/1154 z dnia 7 czerwca 2017 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1151 uzupełniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2017, L 175, s. 708);
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą, oraz
- nakazanie podjęcia wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za właściwe.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że ustanowiony w kwestionowanym przepisie wymóg poufności jest niezgodny z prawem, ponieważ siłą rzeczy zwalnia on władze publiczne w państwach członkowskich Unii z obowiązku ujawniania informacji o emisjach do środowiska w odpowiedzi na wniosek członka społeczności, co stanowi naruszenie art. 3 i 4 dyrektywy w sprawie dostępu do informacji dotyczących środowiska ⁽¹⁾.
2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że blankietowy wymóg poufności ustanowiony w kwestionowanym przepisie jest niezgodny z prawem, ponieważ siłą rzeczy zwalnia on instytucje i organy Unii z obowiązku ujawniania informacji o emisjach do środowiska w odpowiedzi na wniosek członka społeczności, co stanowi naruszenie art. 6 rozporządzenia w sprawie zastosowania konwencji z Aarhus ⁽²⁾ i art. 2 rozporządzenia w sprawie publicznego dostępu do dokumentów ⁽³⁾.
3. W zarzucie trzecim strona skarżąca utrzymuje, że w efekcie ustanowienia blankietowego wymogu poufności Komisja wprowadziła istotny element, który wykracza poza zakres środków uzupełniających w rozumieniu art. 5 ust. 3 i art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 715/2007, zmieniając skutki dyrektywy w sprawie dostępu do informacji dotyczących środowiska, rozporządzenia w sprawie zastosowania konwencji z Aarhus oraz rozporządzenia w sprawie publicznego dostępu do dokumentów, a także pozbawiając te przepisy ich skuteczności (effet utile).
4. Zarzut czwarty jest oparty na twierdzeniu, że blankietowy wymóg poufności ustanowiony w kwestionowanym przepisie narusza ogólną zasadę proporcjonalności w prawie Unii.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. 2003, L 41, s. 26).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

**Postanowienie Sądu z dnia 18 września 2017 r. – Volfas Engelman/EUIPO – Rauch Fruchtsäfte
(BRAVORO PINTA)**

(Sprawa T-700/15) ⁽¹⁾

(2017/C 392/49)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 19 września 2017 r. – Oil Pension Fund Investment Company/Rada

(Sprawa T-56/16) ⁽¹⁾

(2017/C 392/50)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 19 września 2017 r. – Barnett i in./EKES

(Sprawa T-158/16) ⁽¹⁾

(2017/C 392/51)

Język postępowania: francuski

Prezes izby ds. odwołań zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 26 września 2017 r. – Scheffler/EUIPO – Doc Generici (docfauna)

(Sprawa T-299/16) ⁽¹⁾

(2017/C 392/52)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 22 września 2017 r. – Republika Czeska/Komisja**(Sprawa T-18/17) ⁽¹⁾**

(2017/C 392/53)

Język postępowania: czeski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 6.3.2017.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL